

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **D. K.**, zastoupen Mgr. Michalem Žůrkem, advokátem se sídlem Vrchlického sad 1893/3, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 117, Ostrava, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 16. 11. 2021, č. j. 22 A 14/2020 - 52,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 16. 11. 2021, č. j. 22 A 14/2020 - 52, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.
- II. Žalobci **se vrací** soudní poplatek ve výši 1 000 Kč, který bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám zástupce žalobce Mgr. Michala Žůrka, advokáta, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Shora označeným rozsudkem Krajský soud v Ostravě (dále též „krajský soud“) zamítl žalobu, kterou se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 1. 2020, č. j. MSK 182660/2019, jímž bylo k jeho odvolání částečně změněno rozhodnutí Městského úřadu Bruntál (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 30. 10. 2019, ve věci námitek žalobce proti provedení záznamu bodů v registru řidičů.

[2] Krajský soud neshledal žalobní námítky důvodnými. Podle jeho názoru se správní orgány nedopustily žádných vad či nezákonností. Žalobci bylo provedení záznamu 12 bodů v registru řidičů řádně oznámeno, přičemž toto oznámení žalobce osobně převzal, což prokazuje doručenkou založená ve správním spise. Nedošlo ani k porušení § 36 odst. 3 ve spojení s § 93 odst. 2 správního řádu, jakož ani dalších ustanovení upravujících postup správních orgánů. K námitce poukazující na vady podkladových aktů (pokutových bloků) krajský soud uvedl, že ji považuje za obecnou. Navazující argumentaci uplatněnou při ústním jednání pak krajský soud

vyhodnotil jako opožděnou. Dle konstantní judikatury správních soudů lze nové žalobní body doplnit jen ve lhůtě k podání žaloby, která má prekluzivní charakter, takže její zmeškání nelze prominout. K opožděně uplatněným žalobním tvrzením proto soud nepřihlíží (§ 71, § 72 s. ř. s. a náleží Ústavního soudu ze dne 10. 3. 1999, sp. zn. I. ÚS 164/97). Krajský soud dodal, že text žaloby podané v zákonné lhůtě nepředstavuje předobraz žalobních tvrzení učiněných u ústního jednání před krajským soudem, přičemž tato tvrzení nelze považovat ani za rozvinutí vznesené žalobní argumentace. S ohledem na opožděnost uplatněných žalobních tvrzení krajský soud nepřistoupil ani k provedení důkazních návrhů. Ze stejných důvodů soud u ústního jednání nezohlednil ani žalobcem odkazovanou judikaturu správních soudů. Ani další námitky neshledal soud důvodnými, a žalobu proto zamítl. Rozsudek krajského soudu (stejně jako všechna dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu) je v plném znění dostupný na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost odkazuje.

II.

[3] Proti rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů obsahově podřaditelných pod § 103 odst. 1 s. ř. s. Podle stěžovatele krajský soud řádně nevyřadil žalobní námitky poukazující na nezpůsobilost pokutových bloků k záznamu bodů v registru řidičů a nepřipustně omezil rozsah soudního přezkumu. Z podané žaloby (zejména ze stran 4 a 5) vyplývá, že stěžovatel uplatnil řadu výtek proti formálním náležitostem pokutových bloků. Vytknuté nedostatky pokutových bloků v rámci žalobních bodů obsažených v žalobě pak korespondují s tvrzeními, které byly předneseny při ústním jednání před krajským soudem. Nelze je tak považovat za nové žalobní body, resp. opožděná žalobní tvrzení, jak nepřipadně tvrdí krajský soud. Nepřílehavý je i poukaz na náleží Ústavního soudu ze dne 10. 3. 1999, sp. zn. I. ÚS 164/97. Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Požádal i o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

III.

[4] Žalovaný podal ke kasační stížnosti stručné vyjádření, ve kterém navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

IV.

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[6] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou.

[7] Je pravdou, že stěžovatel v žalobě obecně uvedl, že pokutové bloky nejsou způsobilé k záznamu bodů do registru, tuto argumentaci však ještě v žalobě (která byla podána v zákonné lhůtě) rozvedl. Mj. s poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014 - 39 uváděl, že z pokutového bloku musí být patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta uložena. Dále poukázal na metodické doporučení Ministerstva vnitra a další judikaturu Nejvyššího správního soudu a dovozoval, že pokutový blok musí obsahovat náležitosti uvedené v § 92 odst. 2 zákon č. 250/2016 Sb. Stěžovatel tedy v žalobě neuplatnil pouze jedinou obecnou větu stran vad pokutových bloků, nýbrž uplatnil širší argumentaci. Krajský soud však přesto shledal, že argumentace stěžovatele je obecná a že stěžovatel proti vadám pokutových bloků brojí pouze v jedné větě, což pravdou není. K doplňujícím

pokračování

tvrzením stran vad pokutových bloků (uplatněným při ústním jednání), ve kterých stěžovatel své námitky konkretizoval, pak krajský soud uvedl, že je považuje za opožděná, neboť byla poprvé vznesena až po uplynutí zákonné lhůty pro podání žaloby, a proto se jimi nemohl zabývat (§ 71 odst. 2 a § 72 odst. 4 s. ř. s. a náleží Ústavního soudu ze dne 10. 3. 1999, sp. zn. I. ÚS 164/97). Krajský soud výslovně doplnil, že text žaloby podané v zákonné lhůtě nepředstavuje předobraz žalobních tvrzení učiněných u ústního jednání před krajským soudem. Dodatečná tvrzení stěžovatele u ústního jednání nelze považovat ani za rozvinutí vznesené žalobní námitky o nezpůsobilosti pokutových bloků k záznamu bodů v registru, neboť ta byla formulována natolik obecně, že nemůže v ničem představovat nosný základ opožděné argumentace.

[8] S uvedeným Nejvyšší správní soud nesouhlasí. Jak již bylo uvedeno výše, stěžovatel v žalobě neuplatnil pouze jednu (obecnou) větu, ale uplatnil širší argumentaci. Jak přitom vyplývá ze spisu, uvedenou argumentaci dále rozvedl (konkretizoval) při ústním jednání. Zde mj. uvedl, kterými konkrétními nedostatky pokutové bloky trpí, a proč nemohou sloužit jako poklad pro předmětná rozhodnutí, resp. v čem spatřuje nezákonnost napadeného rozhodnutí (viz mj. obsáhlé shrnutí vad v protokolu o ústním jednání). Uplatnil zde i další argumentaci navazující na tvrzení obsažená v žalobě vč. poukazu na judikaturu správních soudů. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudky rozšířeného senátu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, publ. pod č. 2162/2011 Sb. NSS, ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 As 92/2005 - 58, publ. pod č. 835/2006 Sb. NSS, a rozsudek ze dne 27. 10. 2004, č. j. 4 As 149/2004 - 52, publ. pod č. 488/2005 Sb. NSS) představuje žalobní bod vymezení skutkových i právních důvodů tvrzené nezákonnosti nebo procesních vad správního rozhodnutí tak, aby bylo zřejmé, v jaké části a z jakých hledisek se má soud věcí zabývat. Žalobní bod musí obsahovat skutková a právní tvrzení ohledně nezákonnosti napadeného rozhodnutí. Ne každé žalobcovo tvrzení je však nutno považovat za samostatný žalobní bod a je na soudu, aby zkoumal, zda konkrétní tvrzení představuje vymezení samostatných důvodů namítané nezákonnosti. Uplatní-li žalobce po uplynutí lhůty pro podání žaloby zcela nová tvrzení k důvodům nezákonnosti napadeného správního rozhodnutí, která nebyla v žalobě obsažena, a to ani v obecné rovině, není soud oprávněn se těmito tvrzeními zabývat (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2013, č. j. 8 Afs 75/2012 - 46). Je-li však v průběhu řízení o žalobě uplatněna argumentace, kterou jsou v žalobě obsažené obecně formulované námitky konkretizovány, nelze je považovat za nová, která by byla možno bez dalšího odmítnout jako opožděná (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2011, č. j. 2 As 119/2011 - 67). Přesně k tomu došlo v dané věci. Stěžovatel obecně formulovanou argumentaci rozvedl, a to jak v žalobě, tak i následně při ústním jednání. Krajský soud se jí proto měl zabývat, a nikoliv odmítnout její vypořádání s tím, že argumentace byla uplatněna opožděně. Tím nepřipustně omezil rozsah soudního přezkumu. Ze stejného důvodu neobstojí ani argumentace, kterou krajský soud odůvodnil nevyhovění důkazních návrhů stěžovatele.

[9] Oporu pro postup krajského soudu nelze nalézt ani v nálezu Ústavního soudu ze dne 10. 3. 1999, sp. zn. I. ÚS 164/97, o který se krajský soud opřel. Ten neřešil zcela identickou situaci. Ústavní soud posuzoval situaci, ve které námitka nebyla uplatněna v zákonné lhůtě, přičemž ji nebylo lze považovat ani za rozvedení včas uplatněné žalobní argumentace. Tímto se věc posuzovaná Ústavním soudem liší od nyní projednávané věci. Ani z jiné judikatury Ústavního soudu nevyplývá opora pro výklad krajského soudu. Naopak judikatura Ústavního soudu i Nejvyššího správního soudu trvá na rozlišování mezi rozvedením včas uplatněné žalobní argumentace a uplatněním zcela nového žalobního bodu (po uplynutí žalobní lhůty). Jak uvedl zdejší soud např. v nedávném rozsudku ze dne 12. 2. 2021, č. j. 5 As 77/2020 - 25, je totiž třeba rozlišovat mezi rozvinutím uplatněného žalobního bodu a uplatněním nového žalobního bodu. Za žalobní bod lze považovat takové vyjádření žalobce, z něhož lze dovodit, že považuje napadené rozhodnutí z určitého důvodu za nezákonné. Naproti tomu rozvinutím uplatněného

žalobního bodu se rozumí nová argumentace k bodu, který již by alespoň v hrubých rysech nastíněn. Zatímco žalobní bod lze uplatnit pouze ve lhůtě pro podání žaloby, rozvinout jej lze i následně (k žalobním bodům a možnosti jejich rozvedení srov. i rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, č. 2162/2011 Sb. NSS, a na něj navazující rozsudky Nejvyššího správního soudu, jakož i rozhodnutí Ústavního soudu ve věcech sp. zn. I. ÚS 390/05, sp. zn. I. ÚS 1534/08, sp. zn. IV. ÚS 913/19 atp.).

[10] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, a proto napadený rozsudek krajského soudu podle § 110 odst. 1 věta první s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, ve kterém krajský soud výše uvedené vady napraví (§ 110 odst. 4 s. ř. s.). O kasační stížnosti bylo rozhodnuto bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání. O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

[11] Nejvyšší správní soud dodává, že samostatně nerozhodoval o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, protože o tomto mimořádném opravném prostředku bylo rozhodnuto bez zbytečného prodlení po nezbytném poučení účastníků řízení a dalších procesních úkonech. S ohledem na povahu dané věci rozhodl zdejší soud ve věci přednostně (§ 56 s. ř. s. v návaznosti na § 120 s. ř. s.).

[12] Protože Nejvyšší správní soud nerozhodl o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, rozhodl podle § 10 odst. 1 věta první zákona č. 549/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů, o vrácení zaplaceného soudního poplatku ve výši 1 000 Kč stěžovateli, a to k rukám jeho zástupce.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. března 2022

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu